

ренитѣ алабастрови лъвове, поставени отдѣсно на черквата Свети Марко. Рой деца тичаха покрай тѣхъ и ги яздѣха.

Цѣлата вечеръ скитаме по глухитѣ улици, кждето никога не е минавало копито на конь, нито автомобилна гума; надничаме презъ отворенитѣ врати, спирахме се подъ кандилата, запалени да мъждукать надъ входоветѣ, предъ иконитѣ покровителки. Уморени и жадни влѣзохме въ една кръчма съ аркада отъ камъкъ. Седнахме да вечеряме. Кръчмаринътъ донесе малки пържени въ дървено масло хлѣбчета съ прѣсна риба, половинъ кокошка, зелени кисели маслини и бутилка червено като наръ „кианти“, съ риза отъ лико. Дигнахме чашитѣ за ония, които преди много столѣтия сж идвали тукъ отъ Царевградъ-Търново, отъ Сръдецъ, отъ Бдинъ, отъ Червенъ, отъ Крънъ или отъ Никополъ. Напълнихме една чаша за домакина и го помолихме да пие за старитѣ българи, които сж търгували нѣкога съ италианскитѣ републики. Италианецътъ седна на нашата маса и, като разбра, кои сме и откъде идемъ, рече:

— Тази вечеръ вие сте единственитѣ гости на моята кръчма. Ще ви покажа нѣщо, което ще изпълни съ вълнение сърдцата ви. Никой досега не го е виждалъ. Погледнете внимателно моята вехта кжца. Тя е връстница на черквата Свети Марко. Долу имамъ две подземни стаи, кждето си държа старото вино. Презъ пролѣтѣта разбихъ стената между стаитѣ и направихъ сводъ. Ще ви покажа онова, което намѣрихъ зазидано въ стената.

И като се дигна, италианецътъ бавно се заизкачва по витата каменна стълба съ свѣщъ въ ржка. Подиръ малко той се върна, духна свѣщѣта и разгъна подъ електрическата крушка напреде ни единъ пожълтѣлъ пергаментовъ листъ, съ обгорени краища, изпѣстренъ ситно съ латинско писмо.

— Този исторически документъ е писанъ отъ рж-